Snart fylder Dansk Folkeparti 18 år - hvor er tiden dog gået hurtigt. Årene er fløjet af sted.

Husker I egentlig, hvordan det var for 18 år siden? Hvad man sagde om Dansk Folkeparti dengang? Hvilken fremtid man spåede os?

Jeg kan ikke lade være med at tænke tilbage på oktober 1995.

Da vores nystiftede parti stod uden midler. Vi havde ikke en krone at gøre godt med, så der måtte optages lån, så vi kunne købe frimærker - det var før e-mail og Facebook.

Og de gav os godt nok ikke mange chancer:

Weekendavisen skrev, at ”det ligner en umulig opgave for Dansk Folkeparti”.

Berlingske Tidende skrev, at ”det er alt for tidligt at reservere plads hos de politiske krønikeskrivere for at få et kapitel om en partisucces, der kalder sig Dansk Folkeparti”.

Andre sammenlignede os med det lille parti CD - ikke politisk, men mentalt. Husker nogen i det hele taget CD i dag?

Jeg husker, at to journalister sagde til hinanden, efter vores pressemøde, hvor vi stiftede Dansk Folkeparti, at ”det blev så den sidste medieopmærksomhed, hun fik” - altså mig.

Der blev spekuleret over, om vi nogensinde ville kunne få indsamlet 19.015 underskrifter, for at blive opstillingsberettigede.

Der blev spekuleret over, om vi nogensinde ville kunne nå over spærregrænsen.

Der blev spekuleret og spekuleret.

Og så kom der en tid, hvor den konservative formand Hans Engell og Venstres Uffe Ellemann-Jensen havde travlt med at lade som om, vi ikke eksisterede.

Under ingen omstændigheder ville de to borgerlige partier give Dansk Folkeparti nogen som helst indflydelse.

Det var dengang.

De borgerlige tabte valget i 1998. Ved valget i 2001 hed Venstres formand Anders Fogh Rasmussen.

Dansk Folkeparti fik indflydelse. Afgørende indflydelse.

Nu spekuleres der så over, om Dansk Folkeparti er moden til at indgå i et regeringssamarbejde...

Ja, der spekuleres stadig. Og ved sidste årsmøde var der stærk tvivl om, hvorvidt

Dansk Folkeparti kunne klare et formandsskifte.
Vores formandsskifte blev af en lektor ved Københavns Universitet sidste weekend blev betegnet som "forbilledligt" og "imponerende".
Men i Dansk Folkeparti behøver vi ikke tænke så meget over, hvad vi lige mener i dag - eller i morgen?
Vi har klare meninger og holdninger. Vi mener det simpelthen bare - vi har holdninger, og vi handler derfra. Derfor er vi stærke!
Derfor holder vi sammen!
Tak for jeres flotte modtagelse!
Hvor er det dejligt at stå her igen - også selv om det nu er om søndagen. Efter en dejlig fest.
Det er dejligt, fordi vi har Danmarks bedste parti og Danmarks bedste politik!
Og ja, så er det da også bare fantastisk, at vi bliver flere og flere, større og større.
At DF - familien er blevet en rigtig storfamilie med et stærkt fællesskab - og godt humør!
Jeg bliver simpelthen så stolt! Jeg bliver så glad!
Men, ja, der har været en del, jeg skulle vænne mig til efter formandsskiftet. Også selv om jeg godt vidste, at det ikke ville blive helt enkelt.
I kender mig jo alle. Jeg elsker at være inde over alle detaljer. Den byrde er jeg blevet lettet for. Det overordnede ansvar for vores parti er nu lagt i hænderne på Kristian Thulesen Dahl.
Nu ser jeg politik i et andet perspektiv. Lidt mere eftertænksomt. Lidt mere langsigtet.
Jeg er glad for min nye rolle som værdiordfører. Det giver mig mulighed for at beskæftige mig med de ting, som interesserer mig allermest:
Vore danske værdier!
Vores kultur!
Vores sammenhængskraft!
Vores nation!
Engang talte man om, at vores land og vores kultur er "umistelige" værdier. Men sådan er det altså ikke. De er ikke umistelige. De kommer ikke tilbage, hvis de først går tabt.
Regeringen bryder sig ikke om at tale om "værdier". Men hold da op, hvor fører den værdikamp for fuld skrue. Inden for snart sagt alle områder.

Værdikampen foregår på to måder: Dels den aktive og direkte værdikamp. Den går ud på at omforme det danske samfund. Det foregår gennem et snigløb mod vores traditioner.
Det drejer sig om alt lige fra, at man ikke rejser sig op, når Dronningen kommer ind i folketingssalen ved Folketingets åbning, over kampen mod Folkekirken gennem en udhuling af ægteskabet som institution, og til en kulturpolitik, der favoriserer hovedstaden på bekostning af provinsen.
Det handler om et angreb på den almindelige respekt og anstændighed.
Det handler også om, at båndet mellem generationerne bliver brudt, når vi ikke længere tager os ordentligt af de ældre.
Og så er der hele den passive værdipolitik. Det er alle de områder, hvor regeringen enten lader sig rive med af strømmen eller bare står på sidelinjen uden at regere. Det er eksempelvis på udlændingeområdet og i forhold til EU.
Peter Skaarup berørte problemet om de mange kriminelle udlændinge i sin tale. Men problemet er ikke bare kriminalitet. Problemet er fremmedgørelsen og frygten, der er fulgt i kølvandet på en helt forkert udlændingepolitik.
For Dansk Folkeparti er nationen helt afgørende. Det er nationen, der er forudsætning for ægte folkestyre. Men nationen blev gjort til den store djævel efter Anden Verdenskrig.
Hvis man bare kunne afskaffe nationalstaterne, ville man også afskaffe krige, lød argumentet - for så er der ingen lande, der kan føre krig mod hinanden.
Angrebet på nationalstaterne bliver ført fra flere sider - fra internationale institutioner som EU og de kræfter herhjemme, som har ophøjet det ”multikulturelle” til førende ideologi.
Den internationale kamp mod nationen føres især fra Bruxelles og Strasbourg. Her sidder ikke-folkevalgte jurister i EU-Domstolen og tolker på de direktiver, som for det meste er udstedt af ikke-folkevalgte kommissærer.
EU-Domstolens angreb er i øjeblikket rettet mod den danske velfærd.
Det skal ikke længere være noget, som er specielt forbeholdt de danskere, der har knoklet for at bygge vores samfund op. Også en rumæner eller bulgarer, der har arbejdet i forskellige lande, skal kunne få ret til danske velfærdsydelser.
Kommissærerne overvåger, om alle medlemslande overholder EU- lovgivningen til punkt og prikke - og fortolker aftaler på nøjagtig samme måde som Den Almægtige

Kommission. Det fik vi også at mærke, da vi under den foregående regering fik et krav om grænsekontrol gennemført.
Tag ikke fejl: de åbne grænser handler ikke om et ja eller nej til en lille bil-kø ved Kruså. Det er vigtig EU-ideologi. Uden grænser, ingen nationer!
Reaktionen var derfor hysterisk og fordømmende. Den danske grænse blev i tysk tv sammenlignet med Berlin-muren. Det var pinligt. Det var ude af proportioner!
Men har vi ikke ret til at beskytte os selv mod kriminalitet? Skal sagesløse borgere finde sig i at få deres huse plyndret? Eller at blive overfaldet i deres eget hjem?
Naturligvis ikke! Dansk Folkeparti vil have grænsekontrollen tilbage - og så vil vi i øvrigt blæse på, hvad de siger i EU!
Men nationen bliver også bekæmpet af en politisk korrekt elite, hvis kræfter er rigeligt repræsenteret i den nuværende regering.
Eliten fremstiller fædrelandskærlighed som reaktionær, tilbagestående, smålig eller bare som noget jævnt dumt.
De nationale, det er dem med den dårlige smag. Siger de.
Det er dem med det grædende barn eller kronhjorten på væggen.
Det er dem med kakkelbordet, kolonihavehuset - og hvide sokker i sandalerne.
Mens eliten naturligvis er smart - dem med den gode smag. Hvis de da selv skal sige det.
Det er dem, der hænger ud på cafeerne i designertøj og designerbriller - over en caffe latte.
Det er dem, der bor i de fine kvarterer med få indvandrere, og sender børnene på privatskole.
Det er dem, der beklæder de fine stillinger - ”djøf’erne” - i den offentlige administration eller de fleste journalister og meningsdannere.
Dem med arkitekttegnede huse og møbler.
Fordommene trives naturligvis på begge sider.
Den førende ideologi hedder multikulturalismen - som bekæmper det nationale.
Gennem langsom udskiftning af befolkningen.
Gennem den holdning, at alle kulturer og religioner er ”lige gode”.
Gennem en voksende fremmedgørelse og splittelse af befolkningen.
Ideen om det multikulturelle opnåede en knusende sejr med udlændingeloven af 1983. Den åbnede Danmarks grænser op på vid gab, og vi lever stadig med

konsekvenserne af denne fatale lov.
Ikke blot i forhold til, at vi rent økonomisk står med en kæmpemæssig byrde af indvandrere, som står uden for arbejdsmarkedet, som ikke er ordentligt integrerede og derfor truer velfærdssamfundet og sammenhængskraften.
En norsk undersøgelse har vist, at hver eneste ikke-vestlig indvandrer i Norge koster i gennemsnit det norske samfund 4,1 millioner, NETTO, målt over et livsforløb.
Og en somalier koster det norske samfund hele NI millioner kroner - og det er endda forudsat, at deres børn bliver ”perfekt” integreret og får arbejde.
Hvorfor skulle beløbene være mindre i Danmark?
Er det ikke derfor, regeringen her i landet konsekvent nægter at foretage en tilsvarende undersøgelse?
Jeg har svært ved at kæde de norske tal sammen med budskabet om, at vi har brug for indvandringen, hvis vil ønsker at redde velfærden.
Det er i hvert fald ikke denne form for indvandring.
Regeringen taler om sparsommelighed og ”nødvendig politik”. Alle skal spare. Alle skal holde for. Men det gælder ikke udlændingeområdet.
Vi må gerne tale om ”Dovne Robert” og ”Fattig Carina”, men ikke Mohammed, Ahmed og Fatima.
Her er vi også i forhold til kulturen og sammenhængskraften hver dag udfordret.
Der går ikke en dag uden nyheder om ”problemer” med udlændinge.
Nogle gange spørger jeg mig selv, hvad pressen i grunden skrev om, FØR vi fik masseindvandringen?
Mange af historierne handler om danskere, der bøjer af. Det seneste eksempel er i forhold til mærkning af halal-kød - og halal-kød i offentlige institutioner.
Her sagde en del, at det da kan være ”lige meget”, hvad deres børn spiser. Det har jo ingen betydning.
Vrøvl. Vel har det da så! Hvorfor skal vi bøje os? Der skal ikke være nogen særbehandling i vore institutioner.
Og så er der moskeerne. På Rovsingsgade på Nørrebro ligger nu Danmarks første stormoske - en minaret knejser stolt og kan ses på lang afstand - betalt af Qatar.
Det er kommet frem, at det Hamas-ejede Al-Aqsa-TV herfra skal producere fjernsynsudsendelser. Hamas er en terrororganisation, der fra Gaza-området fører krig mod Israel. Og Al-Aqsa-TV producerer børneprogrammer, hvor børn opfordres til

at angribe Danmark og tegneren Kurt Westergaard.
Dansk Folkeparti stemte selvfølgelig imod opførelsen af moskéen. Det er underligt, at andre partier har stemt for. Vi har ikke brug for en stormoské i Danmark styret af Det Muslimske Broderskab og Hamas.
Blandt andet fordi disse moskeer - det er set flere gange i udlandet - ofte bliver finansierede af islamistiske galninge med ønske om at føre krig mod demokratiet og vesten. Pengene kommer fra Saudi-Arabien, der er verdensmester i eksport af to ting: Olie og terrorister.
Eller fra Iran, hvor galningen Ahmedinejad truer Israel med udslettelse og hele verden med atomkrig.
Og nej, lad mig gentage det for 117. gang: Dansk Folkeparti har INTET imod indvandring. Vi har altid haft indvandrere i Danmark. Indvandrere, der både har bidraget og er blevet integreret. Indvandrere, der med tiden blev danske.
Fælles for disse indvandrere var imidlertid:
At de kom fra vestlige lande At de kom i små mængder At de fik arbejde og lærte dansk At de var loyale mod deres værtsland
Ungarerne i 1950'erne fik ingen modersmålsundervisning. Den stod heller ikke hver dag på gullasch i børnehaver eller skoler.
Og så er jeg i øvrigt så gammel, at jeg også kan huske de første gæstearbejdere fra muslimske lande og fra Balkan. Husker I det også?
De kom for at arbejde - ikke for at hæve overførselsindkomster.
Eliten vil have danskerne til at møde de fremmede kulturer ”på midten” - også selv om det nogle steder betyder et farvel til juletræet, svinekødet - eller alkohol.
Også selvom det indebærer, at danskerne må give afkald på en del af deres egen kultur!
Englændere flygter fra London. Svenskere fra Malmø. Hollændere fra Amsterdam og Rotterdam. Snart vil denne udvikling også ramme dele af København og andre store byer i Danmark.
I stedet for en ”smeltedigel”, hvor kulturerne blandes, oplever vi dannelsen af lukkede parallelsamfund.
Hertil kommer de mange problemer med utilpassede unge rødder, der hærger i ghettoerne. Formanden for de danske brandmænd, Jesper Bronée, slog for nyligt alarm:

Brandfolk, der skal redde liv og bygninger, gør det i dag med fare for deres eget liv og helbred - ikke alene på grund af flammerne. Nej, de bliver overfaldet af unge lømler under udførelsen af deres arbejde.
De bliver mødt med stenkast, udsat for bagholdsangreb eller får benzinbomber kastet efter sig. I områder som Tingbjerg, Vollsmose og Gellerup.
Men årtiers anklager om ”racisme” har været skræmmende effektivt.
Det har ført til en omfattende selvcensur.
DR dækker efterhånden den muslimske ramadan og Eid-fest bedre end gudstjeneste. Ikke en gang i anledning af mindedagen for de danske soldater for lidt over en uge siden var der en gudstjeneste i radio eller TV.
Desværre har vi en regering, der i bedste fald er værdiløs, i værste fald skadelig!
En regering som enten sidder passivt og lader tingene gå deres skæve gang, eller aktivt fører en skadelig og fællesskabsnedbrydende politik.
Det sker i kirkepolitikken. Det sker på kulturområdet. Det sker i folkeskolen. Det sker på ældreområdet.
”Kønsneutrale” ægteskaber har fået medlemmerne af folkekirken til at sive endnu hurtigere. Kirkeministeren er begejstret. Flere i hans radikale parti ønsker nemlig en adskillelse af kirke og stat.
Også kulturpolitikken halter alvorligt:
I Ebeltoft er Fregatten Jylland - et af vore helt store historiske mindesmærker - ved at forfalde. Regeringen har nemlig frataget den halvdelen af det årlige statstilskud.
Det er grov misligholdelse af den danske kulturarv! Det samme gælder andre museer i provinsen. Jeg har besøgt flere mindre museer og seværdigheder, som kæmper for at overleve.
Og kulturministeren hører vi ikke meget til.
I foråret brændte Frihedsmuseet i København.
Og er det så ikke bare at komme i gang med genopbygningen, så budskabet fra modstandsbevægelsen kan blive videregivet til kommende generationer?
Nej, kulturministeren vil have et museum, der både fortæller historien om Anden Verdenskrig og Holocaust - og som beskæftiger sig med ”alle parter”.
Med andre ord IKKE et museum for Modstandsbevægelsen!
Det er en hån mod de modstandsfolk, der satte livet på spil for Danmarks frihed i de fem forbandede år. Det er en fornærmelse mod både døde og nulevende

modstandsfolk.
Jeg vil også gerne nævne ældreområdet! Det glemmes ofte. Det fylder ikke meget i debatten.
Vi har fået næsten 150.000 flere ældre i løbet af de sidste fem år. Men de koster ikke en krone mere. I 26 kommuner er indsatsen til de ældre blevet 20 procent billigere.
Hvordan mon det regnestykke tager sig ud for den enkelte ældre borger?
Indenrigsminister Margrethe Vestagers bud på fremtidens ældrepleje var lige efter valget en robotstøvsuger - som den enkelte ældre selv skulle betale.
Men hvordan taler man med en robotstøvsuger? Den har ingen varme hænder.
Og hvordan skal de ældre klare digitaliseringen af de offentlige ydelser. Fra 2014 vil mange ældre blive afskåret fra at kommunikere med det offentlige.
Det er dyrt at anskaffe en PC. Det kan være svært at betjene den. Det er fremmedgørende.
Det betyder, at mange ældre reelt bliver stillet som en slags funktionelle analfabeter i forhold til det offentlige.
Jeg synes, at det er for dårligt. Det er en ydmygelse af de ældre!
Hvor er anstændigheden over for de mennesker, der har bygget vores samfund op?
Hvor er medmenneskeligheden og omsorgen?
Regeringen kunne prioritere anderledes. Margrethe Vestager har nemlig afvist, at der findes en ”nødvendig politik”, som er det argument, Helle Thorning-Schmidt og Bjarne Corydon hele tiden bruger, når de argumenterer for besparelser eller skal undskylde regeringens historiske løftebrud.
Dansk Folkeparti vil gå en helt anden vej end regeringen. Vi vil nemlig vise, at en fornuftig værdipolitik ikke er nogen trussel mod velfærden. De to ting er nemlig hinandens forudsætninger.
Jeg håber inderligt, at denne regering kun bliver en lille parentes i danmarkshistorien. At vi får en ny regering efter næste folketingsvalg.
Det har alle danskere fortjent.
Det har Danmark fortjent.
Vi skal have et andet flertal i Folketinget. Et flertal, der vil kæmpe for de danske værdier. Mens tid endnu er.
I Dansk Folkeparti er vi klar til at tage denne kamp, og snart står vigtige valg for døren.

Politisk bliver det et spændende år. I Dansk Folkeparti vil vi som altid klø på med krum hals.
Vi står fast på vore værdier - men er samtidig altid at finde ved forhandlingsbordet.
Min opfordring til dette årsmøde og til jer alle skal være, at vi passer godt på Danmark.
Vi har fået det i arv. Vi skal kunne være bekendt at give det videre til kommende generationer!
Tak for ordet!